

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI MỐT ĐÓN THÁNH CÔ CỜ MỎ TRỐNG RONG

Đào cốc lục tiên nghe Lệnh Hồ Xung và Lão Đầu Tử trăm trổ khen ngợi bọn họ dong nhan tuấn mỹ thì trong lòng khoan khoái không bút nào tả xiết.

Quần hào cũng reo lên như sấm dậy.

Người thì bảo:

- Há phải chỉ tuấn mỹ mà thôi, lại còn có vẻ phong lưu đường bệ nữa.

Kẻ thì nói:

- Thật là những mưu vật cổ kim không bao giờ có.

Người thì tán tụng:

- Phan An thấy Đào cốc lục tiên cũng phải chạy xa, còn Tống Ngọc đành phục sát đất.

Kẻ thì tâng bốc:

- Trong võ lâm có sáu chàng trai đẹp từ thứ nhất đến thứ sáu là sáu vị này đây. Lệnh Hồ công tử chỉ có thể tạm vào hàng thứ bảy.

Bọn Đào cốc lục tiên không biết mọi người chế diễu họ, chúng tưởng người ta chân tâm tán dương mình cứ há hốc miệng ra mà cười không sao ngậm lại được nữa.

Đào Chi Tiên nói:

- Ngày trước bọn tại hạ thường nghe tiên mẫu bảo sáu anh em tại hạ là hạng "Xú bát quái". Té ra người nói không đúng.

Có người cười nói:

- Dĩ nhiên là không đúng. Các vị chỉ có sáu người thì làm sai lại là "Xú bát quái" được?

Một người khẽ nói:

- Còn thêm gia gia y...

Gã chưa dứt lời thì bị người khác bịt miệng lại.

Lão Đầu Tử lớn tiếng nói:

- Chúng ta còn gặp vận hên. Lệnh Hồ Xung công tử định đơn thương độc mã sấn vào chùa Thiếu Lâm để cứu thánh cô ra. Công tử đang đi đường thì gặp bọn lão phu và nghe nói quần hùng ở cả đây nên đến cùng các vị thương nghị. Lão phu xin nói rõ: về tướng mạo tuấn mỹ dĩ nhiên Đào cốc lục tiên là đệ nhất...

Quần hùng nghe lão nói tới đây lại phá lên cười.

Lão Đầu Tử vội xua tay lia lịa ra hiệu cho mọi người đừng cười nữa, nhưng tiếng cười vẫn ồn ào. Lão lớn tiếng nói tiếp:

- Nhưng việc đếm chùa Thiếu Lâm đón tiếp thánh cô mới là việc trọng đại. Còn tướng mạo xấu hay đẹp không liên quan gì mấy đến công cuộc lớn lao này. Theo ý lão phu thì chúng ta nên tôn Lệnh Hồ công tử lên làm minh chủ để chàng chủ trương đại cuộc, ban hành hiệu lệnh. Chúng ta chỉ việc tuân theo mà thi hành. Không hiểu các vị nghĩ sao?

Quần hùng ai cũng biết thánh cô chỉ vì muốn cứu Lệnh Hồ Xung mà thân mình bị giam hãm trong chùa Thiếu Lâm. Đừng nói Lệnh Hồ Xung võ công trác tuyệt, nguyên một việc ngày ở tỉnh Hà Nam chàng đã liên thủ cùng Hương Văn Thiên đại chiến với các lộ anh hùng cũng đủ làm chấn động giang hồ, mà dù sức chàng có yếu ớt, không trối nổi con gà, nhưng đã lọt vào mắt xanh thánh cô thì việc tôn chàng lên làm minh chủ cũng là đáng lắm. Vì thế nên họ vừa nghe lời đề nghị của Lão Đầu Tử, tiếng hoan hô đã nổi lên vang động cả góc trời. Nhiều người vừa vỗ tay vừa reo hò.

Đào Hoa Tiên đột nhiên cất giọng quái gở hỏi:

- Chúng ta đi tiếp đón Nhâm đại tiểu thư ra rồi để cho Lệnh Hồ Xung lấy làm vợ phải không?

Quần hùng vốn một niềm rất tôn kính Nhâm tiểu thư, nghe Đào Hoa Tiên nói vậy tuy biết đó là sự thực, nhưng chẳng ai dám công nhiên khen phải.

Lệnh Hồ Xung bẽn lẽn vô cùng! Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Doanh Doanh đối đãi với ta xiết bao tình thâm nghĩa trọng ai cũng biết rồi. Nếu mình phủ nhận tất làm cho nàng mất mặt. Song nếu thẳng thắn công nhận lấy nàng làm vợ thì chẳng những trong vụ này còn gặp lắm điều trở ngại, mà cũng không tiện thẳng thắn nói ra. Chàng đành im lặng không lên tiếng.

Đào Diệp Tiên nói:

- Y vừa được vợ lại vừa được làm minh chủ thì ra giữ hết phần. Chúng ta đi giúp đỡ y để cứu lấy vợ y ra, còn ngôi minh chủ phải dành cho sáu người anh em ta mới được.

Đào Căn Tiên nói:

- Phải đấy! Trừ phi bản lãnh y cao cường hơn chúng ta thì không kể.

Đột nhiên Đào Căn, Đào Chi, Đào Căn, Đào Thực bốn người đồng thời động thủ nắm lấy chân tay Lệnh Hồ Xung giơ lên không. Bốn chúng ra tay rất thần tốc mà không có chút triệu chứng gì báo trước. Chúng nói rồi là làm ngay.

Lệnh Hồ Xung muốn tránh né thì đã bị bốn người nắm lấy được chân tay rồi.

Quần hùng đồng thanh la ó:

- Không làm thế được! Buông y ra mau!

Đào Diệp Tiên cười nói:

- Các vị cứ yên tâm, bọn ta không làm tổn thương đến tính mạng của y đâu. Chỉ cần y ưng thuận nhường ngôi minh chủ lại cho anh em ta.

Đào Diệp Tiên chưa dứt lời thì Đào Căn Tiên, Đào Cán Tiên, Đào Chi Tiên, Đào Thực Tiên đồng thời la lên những tiếng quái gở. Vội liệng Lệnh Hồ Xung xuống. Chúng lớn tiếng kêu lên:

- Trời ơi! Người... Người sử dụng yêu pháp gì vậy?

Nguyên Lệnh Hồ Xung bị bốn người chia nhau ra nắm lấy chân tay chàng rồi, chàng chỉ sợ đầu óc bọn chúng ngu muội, bất cứ công việc quái ác nào chúng cũng dám làm. Có khi chúng xé mình làm bốn mảnh thực cũng chưa biết chừng. Chàng lập tức thi triển "Hấp tinh đại pháp" mà chàng đã học được ở tám thiết bản ngày bị giam dưới đáy Tây Hồ.

Đào cốc tứ tiên đột nhiên cảm thấy nội lực của chúng ào ạt tiết ra lòng bàn tay rồi thoát ra ngoài. Chúng càng vận công để chống lại thì nội lực càng toát ra mau lẹ.

Trong lúc kinh hãi, chúng lập tức buông tay bỏ Lệnh Hồ Xung xuống.

Lệnh Hồ Xung thu Hấp tinh đại pháp về. Người chàng vừa đứng vững thì Đào Diệp Tiên hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Bọn Đào Căn Tiên, Đào Chi Tiên đồng thanh đáp:

- Công phu thằng cha này lạ quá. Bọn ta không nắm giữ được.

Quần hào lại lớn tiếng reo hò, nhao nhao lên tiếng:

- Đào cốc lục tiên! Phen này các người đã chịu phục Lệnh Hồ công tử chưa?

Bọn Đào Căn Tiên bốn người đồng thanh đáp:

- Bọn ta không nắm được y dĩ nhiên là phải phục y và nhường chức minh chủ cho y.

Quần hùng thấy Đào cốc lục tiên đều tâm phục Lệnh Hồ Xung một cách thành thực, tuy họ không hiểu duyên cớ vì đâu nhưng đều lấy làm sung sướng, lớn tiếng hoan hô và nổi lên những tràng cười rộ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thừa các vị bằng hữu! Chuyến này chúng ta ra đi là đi nghênh tiếp Thánh Cô, hai là giải cứu cho số đông bạn hữu hãy còn bị giữ ở chùa Thiếu Lâm. Tại hạ thiết tưởng Thiếu Lâm là một phái đứng đầu thiên hạ, khác nào chòm sao Bắc Đẩu hay tòa núi Thái Sơn trong võ lâm. Ngoài ra môn phái này còn có 72 môn tuyệt kỹ lừng danh trên chốn giang hồ đã mấy trăm năm nay. Bất luận môn phái nào cũng không nên ác cảm với phái này. Nay chúng ta nhiều thế lớn, trừ hơn ngàn anh hùng có mặt tại đây, lại còn biết bao hảo hán đã đến đó từ trước cùng mưu đồ nghĩa cử này. Kể về võ công, chúng ta tuy không thể bì kịp quần đệ tử cả tăng lẫn tục phái Thiếu Lâm, nhưng ta nhiều mà họ ít, mười chọi một, chắc chắn có thể nắm vững phân thắng.

Quần hùng đều hô lớn:

- Đúng lắm! Minh chủ nói rất đúng! Dù bọn hòa thượng chùa Thiếu Lâm đều có ba đầu sáu tay cũng không chống cự nổi bọn ta.

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- Nhưng các vị đại sư chùa Thiếu Lâm tuy lưu thánh cô lại đó, mà không dám làm khó dễ gì với người cả. Các vị đại sư đều là những bậc cao tăng đắc đạo, lấy từ bi làm gốc, khiến người đời ai cũng tín ngưỡng. Nếu nay chúng ta kéo đến phá hủy chùa Thiếu Lâm thì e rằng anh hùng hảo hán trên giang hồ cười mình ỷ đông người để thủ thắng, hành động tàn bạo chứ không phải nghĩa cử của những bậc đại trượng phu. Vì vậy theo thiện kiến của tại hạ, chúng ta nên giữ điều "tiên lễ hậu binh". Giả tỷ ta thuyết phục được phái Thiếu Lâm cho họ nhượng bộ, không làm điều khó dễ đối với Thánh cô, các vị bằng hữu thì tránh khỏi một cuộc tranh đấu lưu huyết là hay hơn hết.

Tổ Thiên Thu nói:

- Lệnh Hồ công tử nói chính hợp ý lão phu. Nếu xảy cuộc động thủ, tất hai bên bị tử thương rất nhiều.

Đào Chi Tiên cất tiếng phản đối:

- Lời nói của Lệnh Hồ công tử không hợp ý ta chút nào. Hai bên mà không động thủ thì còn ai chết chóc nữa, như thế thì còn chi là thú vị?

Tổ Thiên Thu cãi:

- Chúng ta đã tôn Lệnh Hồ công tử lên ngôi minh chủ thì công tử có toàn quyền ban hành hiệu lệnh cho toàn thể phải nghe theo.

Đào Căn Tiên không chịu nói:

- Chúng ta chỉ tôn y lên làm minh chủ chứ không giao ước phải tuân theo mệnh lệnh của y.

Đào Căn Tiên cũng nói:

- Đúng thế! Việc ban phát hiệu lệnh phải do nơi Đào cốc lục tiên chúng ta tuyên bố mới được.

Quần hùng nghe bọn Đào cốc lục tiên náo động một cách vô lý để làm trở ngại việc lớn thì trong lòng ai nấy đều tức giận vô cùng. Nhiều người đã tay nắm đốc đao chỉ chờ Lệnh Hồ Xung ra chỉ thị là lập tức động thủ phân thây bọn chúng. Bọn Đào cốc lục tiên dù võ công có cao cường đến đâu cũng không thể chống nổi mấy chục tay đao kiếm đồng thời phóng ra.

Tổ Thiên Thu hỏi:

- Các vị nói vậy thì minh chủ làm việc gì? Dĩ nhiên công việc của minh chủ là ban phát hiệu lệnh. Nếu y không ban phát hiệu lệnh thì còn gọi là minh chủ sao được? Chữ chủ tức là ý nghĩa có quyền pháp lệnh rồi đó.

Đào Hoa Tiên nói:

- Đã thế thì chỉ kêu y là "minh" thôi, tước bỏ chữ chủ đi là xong.

Đào Diệp Tiên lắc đầu nói:

- Nếu chỉ một chữ minh thì còn ra nghĩa lý gì?

Đào Căn Tiên nói:

- Theo cao kiến của ta thì chữ minh trong danh từ "minh chủ" mà phân tích ra làm hai thì nó gồm có chữ minh là sáng và chữ huyết và chữ huyết là máu. Vậy kêu y bằng "minh huyết" là ổn.

Đào Thục Tiên la lên:

- Sai bét! Thục là sai bét! Chữ minh bửa làm đôi thì trên có chữ minh là sáng thật nhưng chữ dưới có phải chữ huyết là máu đâu, vì chữ huyết còn phải thêm một nét phẩy. Như vậy kêu bằng minh huyết sao được?

Đào cốc lục tiên đều không biết chữ "minh chủ" nửa dưới là chữ minh. Quần hùng muốn để bọn Đào cốc lục tiên lòi cái dốt ra nên không ai lên tiếng chỉ điểm cho họ.

Đào Cấn Tiên lại nói:

- Thiếu một chút nét phẩy cũng cứ gọi là huyết đi. Tỷ như ta lướt một nét đao vào sâu thì chảy máu nhiều vậy dĩ nhiên là chữ huyết. Nhưng chúng ra nghĩ tình anh em, lướt đao rất nhẹ không ra máu nhiều. Vậy tuy thiếu một chút vẫn là chữ huyết.

Đào Thục Tiên tức giận hầm hầm nói:

- Người thừa ta một đao dù là nhẹ đi nữa thì cũng chẳng còn gì là tình nghĩa anh em. Sao người dám nói là hớt ta một đao?

Đào Cấn Tiên nói:

- Ta có hớt người đâu, trong tay ta làm gì có đao?

Đào Hoa Tiên nói:

- Nếu trong tay nhị ca có đao thì sao?

Quần hùng nghe bọn họ đưa câu chuyện không đâu ra mỗi lúc một xa không dần lòng nổi, đều tức giận lớn tiếng quát:

- Phải yên lặng để mọi người còn nghe hiệu lệnh của minh chủ.

Đào Chi Tiên gân cổ lên cãi:

- Ra hiệu lệnh thì cứ việc mà ra cần gì phải yên lặng?

Lệnh Hồ Xung để mặc chúng cãi lý. Chàng đề cao thanh âm lên tiếng:

- Hỡi các vị bằng hữu! Bấm đốt ngón tay mà tính từ nay đến ngày rằm tháng 12 bất quá còn 17 ngày nữa. Chúng ta phải lên đường từ từ mà đi cho đến núi Tung Sơn là vừa rồi đấy. Chuyến này chúng ta không phải hành động bí mật, cứ việc trống rong cờ mở mà đi. Sáng mai chúng ta mua vải làm cờ. Trên cờ đề dàng hoàng dòng chữ:

"Anh hùng thiên hạ đến chùa Thiếu Lâm cung nghinh thánh cô". Lại mua thêm mấy cái trống. Cho cờ trống đi trước để bọn đệ tử phái Thiếu Lâm nghe thấy mà hoảng hồn.

Những hào khách bên tả đạo mười phần có đến tám chín đều là những người hiếu sự, chúng nghe đến chuyện rầm rộ đều vui mừng khôn xiết, nổi lên những tiếng hoan hô vang dội cả một vùng sơn cốc. Trong bọn hào sĩ cũng có một số người trầm ổn ít lời, nhưng họ thấy đại đa số ưa chuyện náo nhiệt nên chỉ mỉm cười chứ không nói gì.

Sáng sớm hôm sau lại thêm mấy chục tay hào sĩ kéo đến tụ hội.

Lệnh Hồ Xung phái ba người là Tổ Thiên Thu, Kế Vô Thi và Lão Đầu Tử phụ trách việc làm cờ xí và mua trống.

Vào khoảng giờ Ngọ đã làm xong mười lá cờ lớn viết chữ đằng hoàng, còn trống thì chỉ mua được hai cái.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bây giờ chúng ta lập tức thượng lộ khi nào gặp thị trấn ở dọc đường sẽ mua thêm cờ trống.

Thế rồi mấy người đánh trống, còn quân hào lên tiếng reo hò, xếp thành đội ngũ tiến về phía Bắc.

Lệnh Hồ Xung nhớ lại vụ quân đệ tử phái Hằng Sơn bị tập kích trên Tiên Hà Lĩnh, liền phái bảy bang hội: Hai bang đi trước làm tiên phong, bốn bang làm tả hữu hậu vệ, còn một bang đi sau làm đội tiếp ứng. Kỳ dư đi vào đại đội trung quân. Chàng lại phái bang Thần Điều ở sông Hán Thủy chạy về trước báo tin.

Nguyên bang Thần Điều địa thế kéo dài từ Ngạc Bắc đến Dự Nam. Cả khu vực này đều thuộc phạm vi thế lực của họ. Dù là gió động cây rung họ cũng biết ngay.

Quân hào thấy Lệnh Hồ Xung điều động lực lượng rất có phép tắc đều đem lòng kính phục và vui vẻ tuân theo.

Đi đường mấy ngày thường thường có người gia nhập hoặc người đi về báo tin.

Một hôm đoàn người gần đến chân núi Võ Đương, Tổ Thiên Thu hỏi:

- Lệnh Hồ công tử! Chúng ta đi qua núi Võ Đương nên cuốn cờ im trống hay là vẫn mở cờ rong trống tiếp tục thượng lộ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Võ Đương là phái lớn thứ hai trong võ lâm, thanh thế gần ngang hàng với phái Thiếu Lâm. Lần này chúng ta đi nghênh tiếp thánh cô, ngay phái Thiếu Lâm mình còn chưa muốn gây xích mích thì dĩ nhiên càng chẳng nên đắc tội với phái Võ Đương. Vậy chúng ta tránh ra đường quanh mà đi để tỏ cho họ biết là ta có ý tôn trọng Xung Hư đạo trưởng chương môn phái Võ Đương. Không hiểu các vị nghĩ sao?

Lão Đầu Tử đáp:

- Lệnh Hồ công tử nói sao thì cứ thế mà tuân hành. Mục đích của chúng ta chỉ đón được thánh cô ra là mãn nguyện rồi, bất tất sinh chuyện rắc rối cho thêm cường địch. Nếu cứ nấn ná ngày giờ thì có đạt được núi Võ Đương thành bình địa cũng chẳng ích gì.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thế thì hay lắm.

Chàng liền hạ lệnh cuốn cờ im trống, rẽ sang phía đông mà đi.

Quân hào đổi chiều đi về phía đông chừng được hơn bốn mươi dặm thì hai tên khoái mã, đệ tử bang Thần Điều cưỡi ngựa chạy về báo cáo:

- Cách đây ngoài mười dặm trong một chỗ đường hẹp kẽm núi, có mấy chục tên đạo sĩ chặn đường. Chúng bảo là: phái Võ Đang muốn nói chuyện với mình chủ.

Những hào sĩ đi bên Lệnh Hồ Xung lập tức nổi giận, lớn tiếng:

- Bọn mũi trâu phái Võ Đang thật không biết điều. Chúng ta đã nể mặt họ thì ra lũ mũi trâu lại tưởng chúng mình sợ chúng. Tổ mẹ nó! Chúng ta cứ việc tiến lên, nếu chúng kháng cự sẽ liệu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta hãy thử lên coi, thử xem họ nói gì?

Chàng liền vọt ngựa lên trước đến cửa quan ải. Bang chúng bang Phụng Vĩ và bang Thanh Long ở đội tiền phong thấy mình chủ đến vội đứng tránh ra hai bên, lớn tiếng hô:

- Minh chủ đã tới đó!

Lệnh Hồ Xung nghiêng người xuống ngựa, rảo bước tiến lên thì thấy trước sơn ải có chừng ba chục đạo nhân đều mặc áo bào màu xanh, tay cầm trường kiếm đứng cản đường.

Lệnh Hồ Xung quay lại nhìn quân hào đông dặc hô:

- Các vị bằng hữu hãy nghe lời tại hạ nói đây: Võ Đang là một danh môn đại phái trong võ lâm. Xung Hư đạo trưởng lại là bậc cao nhân đương thời. Các bạn hữu tuyệt đối không nên lên tiếng xung đột có điều gì để một mình tại hạ ứng đối là đủ.

Chàng biết rằng bọn quân hào mà chàng thống lĩnh mà một mớ ô hợp, hành vi phóng túng, nói năng thô lỗ. Nếu chàng không ra lệnh trước thúc họ trước thì nhất định họ sẽ thốt ra những lời chối tai làm mất lòng đối phương và có thể đưa đến cuộc xung đột.

Quân hào nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy đều cất tiếng dạ ran.

Quân hào đi trên đường núi xếp thành đội ngũ từ đầu đến đuôi dài hàng mấy dặm.

Lệnh Hồ Xung nói mấy câu vừa rồi, chàng phải đề tụ chân khí cho thanh âm vang ra ngoài mấy dặm để mọi người cùng nghe tiếng.

Tiếng vang dạ của hơn hai ngàn người đồng thanh phát ra làm chấn động bốn phương.

Bọn đại sĩ phái Võ Đang nghe tiếng đều sợ tái mặt.

Lệnh Hồ Xung quay lại, nhìn về phía các đạo sĩ, chấp tay nói:

- Tại hạ hội đồng cùng các vị bằng hữu đến chùa Thiếu Lâm bái kiến Phương Chứng đại sư có việc rất gấp. Bọn tại hạ đi qua đường quý phái chỉ sợ làm nhốn nháo việc thanh tu của liệt vị đạo trưởng, nên đã né tránh ra đường quanh mà đi, chưa lên báo sơn để bái phỏng, mong liệt vị miễn thứ cho bọn tại hạ về chỗ khiếm khuyết này.

Một đạo nhân râu dài tra kiếm vào vỏ rồi hỏi lại:

- Người có phải là một tên khí đồ phái Hoa Sơn cải đầu Ma giáo tên gọi Lệnh Hồ Xung không?

Lão nói câu này về mặt ra chiều ngạo mạn, mà lời nói lại cực kỳ vô lễ.

Lệnh Hồ Xung vốn là con người cao ngạo không chịu khuất phục ai bao giờ. Giả tử là lúc bình thường mà chàng nghe lão đạo sĩ râu dài ăn nói vô lễ như vậy là lập tức chàng thốt lời chống cự. Nhưng hiện chàng đã được quần hào tôn làm minh chủ từ lúc tụ hội ở chốn hoang sơn, dưới vầng nguyệt tỏ, lòng chàng lúc nào cũng tự cảnh giác. Chàng nghĩ thầm:

- Việc lớn trước mắt là bọn mình lên núi Thiếu Lâm để cứu Doanh Doanh. Vậy những sự vinh nhục yêu ghét của bản thân mình nên gác bỏ ngoài hết, chẳng thể nhân lúc xúc động nhất thời mà hành động càn rỡ để có thể đưa đến chỗ tai hại cho Doanh Doanh.

Trong lòng nghĩ vậy, chàng nghe lời sỉ mạ của đạo nhân tuy căm tức vô cùng, nhưng chỉ cười ruồi đáp:

- Tại hạ là Lệnh Hồ Xung và đúng là tên khỉ đồ của phái Hoa Sơn...

Nói đến mấy chữ "Khỉ đồ của phái Hoa Sơn" chàng không khỏi quần đầu khúc ruột, tự nhủ:

- Té ra trên chốn giang hồ, lúc bạn hữu võ lâm đề cập đến ta họ đã kêu ta bằng "Hoa Sơn khỉ đồ".

Rồi chàng nói tiếp:

- Nhưng đạo trưởng bảo tại hạ đã cải đầu Ma giáo thì không đúng sự thật.

Đạo sĩ râu dài hỏi:

- Nếu người không qui đầu Ma giáo thì tại sao lại cam tâm làm chó săn cho bọn Hắc Mộc Nhai mà thống lãnh bọn dâm tà dưới cờ Ma giáo để đi quấy rối chùa Thiếu Lâm là nghĩa gì?

Lệnh Hồ Xung chưa kịp trả lời thì Đào Cấn Tiên đã lên tiếng:

- Người bảo ta là lũ dâm tà dưới cờ Ma giáo, chẳng lẽ các người là hảo nhân dưới cờ Ma giáo chăng? Ta coi bộ râu người chùng thế kia thì dù người có giỏi cũng chẳng đi đến đâu.

Hắn vừa dứt lời thì Đào Cấn Tiên, Đào Chi Tiên, Đào Diệp Tiên, Đào Hoa Tiên tứ tiên đã vọt tới nắm chân tay đạo nhân râu dài nhấc bổng lên.

Giữa lúc chớp nhoáng này, quần đạo liền xô tới. Sáu mũi kiếm chia nhau chỉ vào lưng Đào Cốc Lục Tiên. Còn hai mũi trở vào cổ họng và bụng dưới Lệnh Hồ Xung.

Tám tên đạo nhân huy động tám thanh trường kiếm cực kỳ mau lẹ, đồng thời yểm trợ những chỗ sơ hở cho nhau. Tám người ra chiêu giống như một người.

Lệnh Hồ Xung thấy bọn đạo nhân phóng ra thế kiếm, chàng biết ngay họ không có ý giết người nên chàng không chống cự để mặc cho hai mũi kiếm trở vào những chỗ yếu điểm trong người chàng.

Chàng tự nghĩ:

- Giả tử hai gã này có ý giết mình thì khi chúng đâm mạnh mũi kiếm về phía trước một chút mình sẽ rút kiếm phá giải.

Bỗng nghe tám đạo sĩ đồng thanh quát:

- Buông xuống!

Bọn Đào Căn Tiên bị mũi kiếm chí vào lưng, biết khó mà hành động được. Đào Hoa Tiên cười nói:

- Buông xuống thì buông xuống chứ có chi là lạ? Hãy coi chừng! Đứng cho vững nhé!

Bốn người đồng thời vận kinh lực rồi tung đạo nhân râu dài lên không.

Đạo nhân râu dài thấy một luồng đại lực hất mình lên. Tuy hắn chưa biết bọn Đào cốt tứ tiên hất mình đi đâu, nhưng nếu họ hất lên không thì không chừng người hắn sẽ bị tung lên đến ngọn cây cao hơn mười trượng. Lão liền phát huy thân pháp "Thiên cân trụ", cố gắng dìm mình xuống để phản lại lực lượng hất tung lên.

Không ngờ Đào cốt lục tiên lại vận hình một cách điêu ngoan cổ quái. Lúc đầu hất tung lên một chút rồi lại biến thế cho đập xuống.

Nguyên bốn người hợp lực liệng đạo nhân xuống sức mạnh đã đến nghìn cân lại thêm vào phép "Thiên cân trụ" của chính đạo nhân, thành ra năm người hợp lực, sức nặng có đến một ngàn năm sáu trăm cân giáng hắn xuống.

Đạo nhân biết là nguy rồi, hắn vừa kịp "ối" lên một tiếng đã đập người mạnh vào tảng đá. Xương cốt gãy lên kêu rau rầu, miệng học máu tươi.

Lệnh Hồ Xung vừa rút kiếm ra khỏi vỏ. bỗng nghe mấy tiếng choang choảng vang lên. Chàng khoa thanh kiếm lên một cái hất cả tám thanh kiếm kia ra.

Nguyên chàng thấy lão đạo nhân râu dài bị quật thảm hại như vậy không khéo đến mất mạng, chàng sợ tám đạo nhân kia sẽ hạ độc thủ nên phản ứng mau lẹ.

Đào cốt lục tiên ứng biến rất nhanh. Gặp lúc bọn địch hoang mang vừa bị gạt thanh kiếm ra khỏi người chúng liền lập tức tung mình vọt đi, chuồn mất.

Đào Thực Tiên la lên:

- Hú vía! Thật là một phen hú vía!

Đào Chi Tiên nói:

- May nhờ Lệnh Hồ công tử trước đã học được kiếm pháp của ta.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Người đừng nói càn nói bậy. Lệnh Hồ công tử học kiếm pháp của người hồi nào?

Đào Chi Tiên đáp:

- Dù y không học kiếm của tiểu đệ dễ thường y học kiếm pháp của đại ca chăng? Đại ca nói thế mà không biết ngượng miệng.

Đào Diệp Tiên nói:

- Tứ ca có nhìn thấy ý xử kiếm pháp không?

Lệnh Hồ Xung hơi một chiêu kiếm mà gạt hết được cả tám thanh trường kiếm của đối phương. Chàng ra chiêu chớp nhoáng, thật ra chẳng một ai trông rõ.

Tám tên đạo nhân quanh đông chạy tây thần tốc phi thường. Chúng đã bao vây được Lệnh Hồ Xung vào giữa.

Tên nào chạy đến sau lưng chàng là phóng kiếm ra đâm bất luận có đâm trúng hay không, chân chúng cũng không ngớt chạy vòng tròn. Tên này vừa chạy khỏi tên khác chạy tới. Quần hùng trông thấy chúng chạy như đèn kéo quân trông hoa cả mắt.

Thích Cao vội la lên:

- Minh chủ hãy coi chừng! Đây là bát quái kiếm trận của Võ Đang cực kỳ lợi hại.

© [HQD](#)